

Tacksägelsedagen, lovsång, "Att sjunga som en sten", Luk 19:37-40

Idag är det tacksägelsedagen och temat för helgen är lovsång. Lovsången hänger intimt samman med tron på vem Jesus är. Dagens text som handlar om intåget i Jerusalem är också inramad av berättelser där Jesus identitet är i fokus. Hur människor som möter Jesus svarar på den inre frågan "vem är den mannen?" har betydelse också för deras lovsång.

Att människor runt omkring Jesus brister ut i lovsång är nämligen inte unikt för dagens text. Jag tror att de här texterna kan lära oss något om vår egen lovsång och vad som kan driva den. Vi ska titta på tre sätt som vår syn på Jesus kan färga vår lovsång och vad lovsången kan betyda för våra liv. Men låt oss först läsa dagens text;

Då han närmade sig staden och var på väg ner från olivberget började hela skaran av lärjungar i sin glädje ljudligt prisa Gud för alla de underverk de hade sett. "Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn. Fred i himlen och ära i höjden". Några fariseer i folkmassan sade då till honom: "Mästare, säg åt dina lärjungar att sluta." Han svarade: "Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa:" (Luk 19:37-40)

Läraren

En populär syn på Jesus som man möter än idag är att han var en fantastisk vishets lärare. En vis man som lärde människor något viktigt om livet och inte minst etiken. Men för dem som ser på Jesus så blir han aldrig mer än människa. Den sedan de tidiga kyrkomötena formulerade och trodda formeln på Jesus som full Gud och full människa delas här i hälften. Jesus gudom lämnas åt sidan. I intåget möter Jesus några fariseer som får representera detta sätt att se på Jesus. I

vår översättning kallar de Jesus för mästare men det grekiska ordet didaskalos kan lika gärna översättas med lärare.

Det var inte ovanligt att en lärare samlade en grupp människor runt sig som han undervisade. För fariseerna var han en mästare som nu lät sina efterföljare att gå för långt.

Hur reagerar man inför en lärare eller vis man? Ja en sak är säker, man lovsjunger inte till honom. Visserligen säger de att lärarnas status har minskat radikalt men jag tror inte att de någon gång varit mål för sina elevers eller andras lovsång. Idag när lovsången till så stor del är inkorporerad i kyrkan kan man kanske tro att risken för att människor som samlas inför Jesus ska ha en sådan felaktig bild av hans identitet är liten. Och det är klart att på officiell nivå är det nog sant.

Att pastorn ska predika att Jesus bara var en människa eller att det skrivs några nya trosbekännelser är inte troligt. Men när vi samlas inför Jesus i våra möten så har vi alla med vår egen tro. Och ibland tror jag att vi kan känna som fariseerna, att lovsången inte känns naturlig. Den bubblar liksom inte fram utan orden blir just bara ord utan kontakt med hjärtats bekännelse. En sådan känsla kan givetvis ha flera förklaringar, man kanske bara är trött eller så är tron inte så stark just då. Men det kan nog också vara så att vi utan att egentligen gjort det medvetet reducerat vår tro på Jesus till att gälla en människa, en mästare, en lärare.

Att tro på Jesus gudom kräver något av en modern människa. Det är en övernaturlig tro och det finns en underliggande skepsis mot det övernaturliga i vår samhällskultur. Även om det nog faktiskt har ändrat sig något. Vi kommer att ställas inför våra egna och kanske andars tvivel. Kan Jesus verkligen ha varit Gud? Kan en människa vara just människa och Gud samtidigt?

När vi står inför dessa frågor är det viktigt att vi känner den Jesus vi funderar över. Att lära känna honom i våra böner och i vår tid med bibeln är viktigt. För

om vi inte möter den Jesus, som vi vill tro också är Gud, i vår vardag, då finns också risken att vi får svårt att svara våra tvivel. Ingen lovsjungare en lärare. Sen behöver man verkligen inte ha en tro utan sprickor för att lovsjunga. Tvärtom tror jag att lovsången vi kan formulera utifrån vår kanske svaga tro också kan få den att växa sig starkare.

I lovsången uttrycker vi vår tacksamhet och kärlek till Jesus. Men vi får också höra vår egen och andras sång. Det finns ett mottagande också i lovsången. Och jag är övertygad om att när lovsången sjungs lägger sig en atmosfär av helighet. En helig känsla av Guds närvaro som bygger upp vårt inre och vår tro. Så min poäng är inte att vi ska försöka jaga fast en stensäker tro innan vi börjar lovsjunga men att vi aldrig kommer börja, om vi som fariseerna tror att vi bara står inför en mästare eller vis man.

Miraklen

Lärjungarna och de som följde Jesus brister ju ut i härlig lovsång. Och inte bara här. Om vi tittar bakåt till deras resa ner till Jerusalem och miraklet i Jeriko ser vi samma sak. Här helas en blind man ”Och allt folket som såg det sjöng Guds lov.” (Luk 18:43) Nu vid intåget är det samma sak. Lärjungarna och folket börjar prisa Gud ”för alla de underverk de hade sett.” (Luk 19:37)

Lärjungarna hade fått se fantastiska saker under sin tid med Jesus. Men också de hade svårt att förstå vem han var, eller kanske snarare vad det innebar. Sedan tidigare hade Petrus proklamerat att Jesus var ”Guds Messias” (9:20). Under och tecken hade följt honom och nu stod han inför det slutliga upprättandet av riket. Det var i alla fall så man tänkte sig Messias. Att han skulle upprätta folket också på en politisk nivå igen. Och Jesus visar att han är Messias, en kung. Han rider in på en åsna vilket återklingar orden när Sakarja berättar om Sions konung (Sak 9:9);

Ropa ut din glädje, dotter Sion, jubla, dotter Jerusalem!

Se, din konung kommer till dig. Rättfärdig är han, segern är honom given. I ringhet kommer han, ridande på en åsna, en ung åsnehingst.

Jesus är verkligen en kung som tågar in i sin stad. Men när lärjungarna ropar ut att den fred som finns i himlen och den ära som vilar i höjden nu ska nå människorna tänker de sig något som Jesus inte själv har sagt. Strax innan intåget har han försökt att berätta för lärjungarna om att människosonen skall ”utlämnas åt hedningarna, de skall håna och skymfa honom, och de skall prygla honom och döda honom, och på den tredje dagen skall han uppstå.” (Luk 18:32-33) Och vilken var lärjungarnas respons?; ”Av detta begrep lärjungarna ingenting” (Luk 18:34)

Lärjungarna har en stark tro på att Jesus är Messias och i Matteus återberättelse av Petrus bekännelse är fler ord sparade där han också säger att Jesus är Guds son. Men de hade inte förstått vad han skulle göra. Så samtidigt som lovsången ljuder i tacksamhet över vad Jesus gjort och vad de tror att han ska göra så har de inte förstått hans verkliga uppdrag.

Visst är det underbart med mirakel och vi har verkligen orsaker att sjunga ut vår tacksamhet för de mirakel vi har runt omkring oss i naturen. Och kanske har du själv varit med om något under, tacka då Gud för det med din sång. Men vad händer när livet är annorlunda. När jag lever i ett land som det ibland känns som om Gud lämnat, när man får höra om hur människor världen över kommer till tro men inte här. När jag är med i en församling där vi bara blir färre och när det är mögel i kyrkan. Ska jag tacka Gud för det också. Nej, den enda möjliga reaktion inför det är ett desperat *varför! Varför Gud!* Är miraklen grunden för vår lovsång så kommer den snart att tystna. Livet förändras, det går upp och ner,

men Gud är den samme. Den lovsång som ska vara uthållig, som kan ge kraft när det känns svårt och vara en trumpet att blåsa i när allt känns underbart kan bara vara grundad i vem Gud är.

Till skillnad mot lärjungarna vet vi ju också vad som händer i Jerusalem. Vi vet vad Jesus, Guds son gör för oss. Han är Messias, Guds son som Petrus sa, men vi vet också att han är den som sonat våra synder, att han är vår frälsare.

Lovsjung honom för den han är, för att han är vår frälsare.

Kanske behöver vi också det perspektiv som en sådan lovsång ger. När vi står inför Jesus som vår frälsare kan det kanske också bli lättare att bära de problem och de svagheter vi har. Det vi fyller våra böner, samtal och Gudstjänster med kommer att färja av sig på våra liv. Om lovsången till Jesus får ljuda kan den bli till en gemensam pärla av tro som kan påverka våra liv.

För den Gud är

De verkliga förebilderna i texten vad det gäller lovsången tycker jag är stenarna i berättelsen. Det kan ju tyckas vara en lite konstig förebild men jag tror vi kan lära oss lite av dem som en bild. Vad Jesus säger är att om folket skulle sluta lovsjunga så skulle stenarna börja. Då kan man ju ställa sig frågan varför? En utgångspunkt är att stenarna som Guds skapelse känner igen sin skapare.

Men varför skulle de ropa ut en lovsång till Jesus. Är de så lyckliga över att vara stenar att de bara väntat på en chans att få tacka för förtroendet? Nja, att vara sten är väl knappast värt att jubla över. Folk som trampar på en hela tiden. Inga mirakel att jubla för där inte. De har inte sett vad Jesus gjort under sina år i Palestina, alla under som följt honom. De är där de är och har inte sett mer av Jesus än kanske en liten glimt just idag. Jag känner mig på det viste lite som en sten. Jag har inte sett Jesus, jag har inte haft förmånen att se några mirakel. Och

kanske känner du också på samma vis. Men ändå säger Jesus att om lovsången tystnar så kommer stenarna att ropa.

Jag tror helt enkelt att stenarna kommer ropa för att de har förstått vem Jesus är. Inte för vad han gjort för dem utan för vem han är. Han är Gud själv skaparen men också frälsaren. Och när han går förbi föds lovsången i hjärtat på den som tror. Om stenarna kan så kan också vi. Med stenarna som exempel visar Jesus det oundvikliga i att lovsjunga när man förstår vem Jesus är. Och då kan vi också förstå att det inte handlar om att bygga upp någon viss känsla eller andlighet inom oss själva innan vi kan öppna våra munnar i lovsång.

Jesus är både källan till och målet för lovsången. I den kan vi inte prestera. Stenarna de sjunger inte, dem ropar. Vi sjunger inte alla lika bra, ibland när jag hamnar intill någon bra sångare så kan jag känna som om jag bara står och ropar. Men det har ingen betydelse. Gud har ett fantastiskt filter där all sång låter lika bra.

Vänta inte på att du ska känna rätt innerlig känsla innan du öppnar ditt hjärta och din mun för lovsången. Vänta inte på att tron ska vara fast som den klippa den sällan är. Vänta inte på att du ska ha några mirakel att tacka för. Tacka inte för det du har utan för den Jesus är. Så kommer du också känna hur hans välsignelse får ditt liv att kännas bättre.

Jag tror inte att den församling som har det tufft, som långsamt blir färre nödvändigtvis är en församling i kris. Men jag är övertygad om att den församling som inte lovsjunger är det. För utan den andliga närvaro och uppbyggelse som lovsången ger så tror jag inte att det finns kraft till förändring. Men där lovsången och bönen i innerlig tacksamhet inför vem Jesus är får plats

skapas en atmosfär som drar människor till sig. En atmosfär där liv blir förvandlade.